

There are no translations available.

Am mai zis-o și cu alte ocazii: aș fi vrut să mă duc în concediu pe un litoral bătrânesc și să stau 10 zile cu un bilet all-inclusive. Vremurile sunt nasoale, a fost un an greu pentru unii din preajmă și nimeni de la catedră nu ne ține lecții despre zile însorite în viitorul apropiat.

Dar nimic rău nu se poate întâmpla când ești în palma lui Dumnezeu, unde mai pui că El le știe mai bine. Așa că ne-am făcut bagaje pentru binecuvântata zonă a Neamțului, un traseu încercat și anul trecut, dar amânat din motive logistice.

Spre Piatra am pornit într-o dimineață de luni, dintr-un sat băcăuan. Te-oi scula tu, oltean pus pe treabă, la 5 jumate dar descoperi că alții ți-au luat-o înainte pentru ca orătăniile deja fac gălăgie, în timp ce alții se întorc cu spatele la rasarit și se insurubează mai bine în patura. În fine, nu vreau să mai intru în diverse detalii, că mă precipit și calc pe bigudiuri.

Nu am plecat spre Piatra nici la 8, nici la 9. Riduri, fire albe, spasme și scrîșnete. Abia la 10 străbăteam urbea bacoviană, o mașinuță umplută cu multe bagaje și patru persoane... N-a fost drum întins spre Piatra Neamț, în ciuda distanței mici, de vreo 60km. Localitatea după localitate, plus aglomerația de luni dimineață. Așa că am ajuns în Piatra abia pe la 11 jumate și mie mi se părea că am pierdut ziua. Ca să fiu sincer și ciudat, m-am liniștit cu vreo 20 km înainte de Piatra pentru că la orizont apăruseră niște coame împădurite. Forme de relief care se măreau pe măsură ce înaintam pe șosea. Am simțit muntele, pădurea deasă, înălțimea, distanțarea pe verticală față de șes, de nivelul mării.

Pentru prima dată în Piatra Neamț. Ca tot turistul grăbit, am lăsat mașina în prima parcare întâlnită și am țâșnit-o către centrul istoric. Timpul, cu toate ale sale, nu a mai îngăduit și vechea Curte Domnească. Ici-colo, la vedere sau prin subsoluri, ruine. Slavă Domnului că au mai rămas în picioare biserica lui Ștefan cel Mare și Sfânt, precum și Turnul său, construcție cu un an mai tânără decât Sf. Ioan - Domnesc (1499). Totuși, nemțenii au mai construit în preajma celor două sfinte ctitorii alte edificii care să se asorteze cu locul istoric. Acum aș vrea să menționez doar clădirea care găzduiește primul muzeu dedicat culturii Cucuteni.

În jurul bisericii domnești, preoți slujitori și enoriași se pregăteau pentru marele praznic: Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul. Noi am învățat la școală că Ștefan cel Mare a murit în 1504.

Acasă, în alte circumstanțe, aveam să aflu că Ioan Botezătorul a fost decapitat cu multe secole înainte de năvălirea păgânilor cu turbane pe pământul Moldovei.

Cu Sf. Ioan s-a pregătit calea pentru Mântuitor, fără Ștefan cel Mare și Sfânt eram niște păgâni viermănoși.

Nădăduiesc ca pentru rugăciunile unora mai credincioși și mai curați decât mine păcătosul, sfinții martiri și eroi să se milostivească și ceară îndurare și sprijin la Dumnezeu pentru neamul românesc. Deși, fără sacrificii, umilințe, sânge, prigoane nimic nu am obținut. Iar de te uiți azi în stânga și în dreapta, alte zile ale mâniei se tot coc...

Cum ceasurile erau înaintate, nu ne-am mai ținut de telegondolă și ne-am mai mulțumit doar cu o înghețată halită într-un părculeț. Printre înghițituri constatam că nădușeala și senzația de sufocare au ajuns și la poalele munților. Mai sus, mai sus!

De undeva din preajma hotelului Ceahlău, un indicator arăta la stânga spre Bicăz. Țăla e drumul!

Sursa: www.umblarici.ro